

Vannak, akik nem
mernek vagy nem
tudnak szeretni...

ÉS OTT LESZ MAJD *a szeretet*

B Á L I N T E R I K A

BÁLINT ERIKA

ÉS OTT LESZ MAJD *a szeretet*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*A legtöbb bántalmazó férfi első pillantásra
olyan, mintha megtaláltad volna azt, akiről
mindig álmodtál. Aztán kiderül, tévedtél,
és akkor sok mindent újra meg kell tanulnod.*

*Megállni a saját lábadon, magabiztosan
dönteni, és hinni. Hinni magadban, hinni
a férfiakban, és hinni a szeretetben.*

I.

AZ EMLÉKEK, ezek a szószátyár, soha el nem hallgató beszélgetőtársak, mostanában új arcukat mutatják Zita felé.

Régen ő maga szaladt utánuk, kapaszkodott beléjük, a hitét táplálta velük, hogy az a szerelem, ami közte és Andor között volt, nem múlhatott csak úgy el, végül túljutnak majd a nehézségeken, és minden a régi lesz.

De egy ideje könyörtelen üldöző lett belőlük, elkapják, és erőszakosan lökdösik visszafelé, mintha a múlt szobákkal teli folyosó lenne, és mindegyikben ott lapulna egy *kellett volna*, vagy *nem így kellett volna*, és ő hiába menekülne, fogva tartják, és ujjal mutogatnak rá, te ostoba...

Most is, ahogy a busz elhúz a ház előtt, motorjának zúgása a Garay utcát juttatja Zita eszébe, ahol kora reggeltől késő estig hallani lehetett a trolimotorok moraját, a fékező kerekek hangos csusszanását; a kopott bérházat, ahol a gyerekkorát töltötte, ahol ott volt vele Erzsó, a csúnya szájával meg a felragyogó szemével, valahányszor

kimondott egy illetlen szót; a házat, ahonnan elment, de újra visszaköltözött Petivel, amikor Pali bejelentette, válni akar. A házat, ahol harminc négyzetméteren szorongtak anyu lakásában, és ahonnan mennyországnak tűnt Andor tágas otthona, ahová a férfi örök boldogságot ígérve elhívta magával, és ő jött is, mert nem számított más, csak a szerelem.

Jött, és magával vonszolta a síró gyereket is, mert Peti zokogott, a nagyjával akart maradni, és Andor hiába próbálta magához szelídíteni az akkor még kölyökkutya Bundás képével, maradt közöttük valami idegenség. Ő mégis összepakolta a holmiját, és kézen fogta a gyereket. Meglátod, jó lesz ott nekünk, mondta neki, Andor szeret téged, te kis butus...

Aztán kiderült, nem Peti volt a kis butus.

Bundás ugatni kezd, Zita erőt vesz magán, kikel az ágyból. Megint szorít a mellkasa, mintha nem lenne elég hely odabent a szívének, úgyhogy beveszi a szokásos gyógyszerét, a sárga pirulát, meg egy szem nyugtatót, felrántja köntösét, és lemegy a földszintre. Kilép a hajnali esőtől nedves teraszra, vizet tölt a kutya edényébe, majd viszsza megy a konyhába.

Az asztal lapján egy félbehagyott vajas kenyér, Peti hagyhatta ott, amikor kora reggel elindult a haverjával biciklitúrázni. Gyorsan eltűnteti a csonka kenyérszeletet az asztról, Andor mindig dühös az ilyesfajta rendetlenség miatt.

Lélektelen gondossággal teríteni kezd a reggelihez, mert ez az ő kötelessége, mint ahogy az is, hogy ilyenkor minden tányér, és mellette a kés meg a villa, úgy legyen elrendezve az asztalon, ahogy Andor szereti; hogy a szalámi megfelelő vastagságúra legyen vágva, mert Andor csak vékonyan szereti; hogy az a bizonyos toastkenyér

kerüljön a kosárba, mert Andor csak azt a fajtát szereti, és a vaj ne legyen kemény, mert Andor azt nem szereti.

Andor, Andor, Andor...

A halántékán fájdalmasan lüktet az ér, olyan, mintha elhagyott volna egy évek óta viselt, sötétre foncsorozott szemüveget, és most fájna a fény.

Mindig csak Andor.

És ő?

Andornak egész gyerekkorában egyetlen vágyálma volt, hogy anyucika szeresse őt, és egyetlen rémálma, hogy ezt sosem sikerül elérnie.

Futni is ezért kezdett, hogy kivívja az anyja elismerését, hogy büszke legyen rá, hogy ne egy csenevész kislányt lásson benne.

Az iskolában hallotta, hogy a Vasutas SC olyan srácokat keres, akik kedvet éreznek az atlétikához. A megadott időpontban lement a lakásukhoz közeli sportpályájukra, beállt az ott várakozó fiúk közé. Amikor sorra került, három férfi előtt találta magát, elgondolkodva méregették, és ő megijedt, el fogják zavarni, hiszen az anyja előszerelműen mondta neki, egy semmi kis nyápic vagy. De végül az egyik férfi megszólalt, talán futónak jó lesz, aztán a füves pályát körülölelő, vörös salakos sávra mutatott, indulj, ha befejezheted, sípolni fogok. Már az első két kör után szúrt a tüdeje, alig kapott levegőt, mégis továbbhajszolta magát, és mire megszólalt a sípszó, kimerülten terült el a pálya szélén. Mégsem adta fel, lejárt az edzések, és nem hiába küzdött, hamarosan jöttek az eredmények, sorra nyerte a versenyeket, és bár anyucika sosem ment ki a pályára megnézni őt, az emiatt

érezett szomorúságot idővel felülírta egy másik érzés. Milyen jó a dobogó tetején állni, milyen fantasztikus dolog győzni!

Mire egyetemista lett, abbahagyta a versenyszerű sportot, de a futásra azóta is megpróbál időt szakítani, és ha semmi sem szólítja el a városból, reggelente mindig nekiindul. Szereti ezt, ilyenkor csak ő van, meg az erdő és a megteendő táv. Nem hallgat zenét, nincs más zaj, csak futócipőjének surranása és légzése ki-be, ki-be ritmusának hangja. Értékes pillanatok ezek az életében, mert ilyenkor minden mást ki tud zárni az agyából. A munkát, a hivatalt.

Amikor még ügyvéd volt, könnyebben beosztotta a saját idejét, amióta azonban a kabinetiroda vezetője, nehezebb összehozni ezeket a reggeli futásokat, nemcsak a táv megtételéhez szükséges idő miatt, hanem mert utána még egy plusz óra, amíg lezuhanyozik, rendbe szedi magát.

Most a kapu előtt áll, hátán folyik a víz, a napok óta tartó, augusztus végi kánikulán alig enyhített valamit a hajnali eső, így hiába a professzionális sportruha, hiába lélegzik állítólag az anyaga, a reggeli húsz fokban nincs az a póló, amiben ne izzadna meg bárki tíz kilométer után.

Rápillant az órájára. Időn belül, ötven perc alatt tette meg a távot. Ez az! Ez férfimunka volt! Lenézi a kocogókat, mert kocogni bárki tud, de mindent beleadva futni, önmagával és a kitűzött idővel versenyezni csak az erősek, csak az irányításra, a vezetésre termettek képesek, akik ismerik a szabályt, miszerint saját gyengeségük leküzdése elengedhetetlen belépő a mások feletti hatalomhoz.

Belép a kapun, a levegőben eső áztatta fű illata, a kerti ösvény mellett színes virágok, szirmukon csillogó vízcseppek. Szép látvány, akár egy finom színű akvarell. Zita festett hasonló képeket, mielőtt még a mostani, életunt nő vált belőle, és elkezdte mázolni azokat a...

Az ingerült gondolatot csaholás szakítja félbe, a ház mögül Bundás szalad elő, busa fejét Andor oldalához nyomja.

– Jól van, öreg! – tűr bele hófehér szőrébe a férfi, a kutya meg boldogan csóválja a farkát.

Szeretik egymást.

Andor hagyja, hogy az eb a feljárati lépcsőig kísérje, aztán megpakolja a hátát.

– Helyedre!

A kutya a hátsó lábára ül, szemében remény, talán még maradhat a gazdi mellett, de Andor int neki: indulás, aztán belép a házba.

Felmegy a fürdőszobába, lefürdik, amikor végez, törülközőjét szorosán maga köré tekerve belép a hálósobába. Mielőtt öltözni kezd, egy pillanatra megáll a gardrób szekrény tükre előtt. Elégedett a látvánnyal. Az egyetlen jó dolog, amit az anyjától kapott, ez az arányosan felépített test és a hibátlan arc, a dús, sötét hajjal, a szabályosan ívelt szemöldökkel, az egyenes orral.

Frissen vasalt inget és könnyű, nyári öltönyt húz magára. Szereti az öltönyt, véleménye szerint egy jól szabott nadrág és zakó elengedhetetlen feltétele annak, hogy az ember valaki legyen mások szemében. Sok balek csak panaszkodik, hogy semmire sem vitte az életben, közben meg az arcuk borotvátlan, tarkójukon nyíratlan haj göndörödik, szájuk foghíjas, fenekükön lóg a gatyá. Akkor meg mit akarnak?!

Ahogy elkészül, még egy utolsó pillantást vet a tükörre, aztán lemegy a konyhába. Az asztal megterítve, Zita a konyhaszekrény előtt áll. Tartása most is enervált, arca üres.

Mindig ilyen! Pedig itt ez a fantasztikus ház a kerttel, a tökéletesen felszerelt konyhával, a pincében szaunával. Mindaz, amiről álmodni se merhetett, mielőtt feleségül vette őt.

De hiába, semminek sem tud örülni...

Andor a székh támlájára teríti a zakóját, leül az asztal mellé, megvajazza a vékony kenyeret, két szelet szalámit tesz rá. Teát tölt a vékony falú porcelánbögrébe, egy szem édeskét dob bele. Körülkémlel az asztalon, szemöldöke a homlokára szalad. Zita sosem tud semmit rendesen megcsinálni!

– Citrom? – kérdezi.

Zita mintha süket lenne, nem reagál, csak áll, és bámul maga elé. Andor hangja ingerült, amikor megismétli a kérdést:

– Citrom?!

Az asszony végre megmozdul, a hűtőhöz lép, kiveszi a citromot, vékony karikákra szeli, és egy kistányéron az asztalra teszi.

Mire Andor befejezi a reggelit, a kávé is ott gőzölög előtte. Felhörpinti, és a zakója után nyúl.

– Ja – mondja –, a jövő héten Koperbe megyünk egy Alpok-Adria konferenciára.

– Kivel mész?

– Veled. Te is jössz.

– Most nem lehet. Itt van Peti, és...

Andor nem hisz a fülének. Micsoda?! Hogy képzelet? Hát újra csak bosszantani akarja? Ahelyett, hogy örülne, mert vele mehet a tengerpartra, megint azzal a kis csíragombóccal jön!

Ha a körülmények megengednék, egyszerűen rácsapná az ajtót a feleségére, és két napig nem szólna hozzá, de per pillanat ezt nem teheti, nem kockáztathatja meg, hogy Zita még mélyebbre süllyedjen abba a közönyös apátiába, amivel bosszantani szokta őt, mert kénytelen magával vinni Koperbe, ez a központi parancs, az asszonnyal kell menni.

– Estély is lesz – folytatja. – Ma délután elmegyünk, veszek neked valami rendes göncöt.

– Értsd meg, nem tudok menni!

Zita hangjában nincs indulat, nem is mondja, inkább csak suttogja a szavakat, Andort mégis felbosszantja. Mit képzelsz, hogy mer elmentmondani neki? Azt hitte, ezeken a vitákon régen túl vannak, a felesége tudja, mi a feladata, mit vár el tőle. Most kezdje előlről, és mondja el ezredszer, hogy ide vagy oda a kölyke, neki nincs más dolga, csak hogy támogassa őt, mert az ő sikerein múlik itt minden? Hát mikor fogja fel végre azzal a tyúkeszével, hogy mindig annak kell vezetnie, aki különb?

És itt ő a különb!

– Zárjuk le ezt a témát! Jössz, és kész! – jelenti ki, és határozott lépésekkel kimegy a konyhából, bőrtalpú cipőjének talpa hangosan kopog az előszoba fényesre suvickolt kövén.

Zita az előszobában áll, az anyjához készül. Keze már az ajtókilincsen, amikor Peti csattog le a lépcsőn.

– Későn jöttél haza az éjszaka – fordul a fia felé. – Hol voltál?

– Dumáltunk a srácokkal.

– Milyen srácokkal?

– Majd kérek tőlük önéletrajzot, és elhozom neked! – veti oda hangosan Peti, és már el is tűnik a konyhában.

Zitának összeszorul a gyomra. Még jó, hogy Andor most nincs itt, mert biztos megint a fejéhez vágná, amit évek óta mindig: miért hagyod, hogy ilyen pimasz legyen veled? De megérdemled, mert hiába

beszélek neked, hogy elkényezteted ezt a kölyköt, csak mész a magad feje után. És tessék, itt az eredmény...

Tudja, van igazság ebben, mert mostanra teljesen kicsúszott a keze közül a fia, nem bír vele. És igen, talán hallgatnia kellett volna Andorra, és tényleg szigorúbbnak és következetesebbnek lenni Petivel, csak ne érezte volna minden idegszálával a tanácsok mögött megbújó ellenségességet, azt, hogy Andor nem szereti, sosem szeretette a gyereket.

Sokáig nem akarta tudomásul venni ezt a tényt, mentségeket keresett: Andor nem tudja, honnan is tudná, milyen egy gyerek, fogalma sincs, mit érezhet, mit gondolhat, hogy látja a világot.

Peti pedig szép lassan visszahúzódott, mint csiga a házába, magányosan játszott valami számítógépes játékkal, később meg, ahogy kamaszodni kezdett, egyre többször nyelte el az az ismeretlen világ, a haverok világa, amiről Zita olyan keveset tudott.

Mostanában sokszor gondol arra, Andort ő választotta, éveken keresztül eltűrt neki mindent, de a fia? Miért hagyta, hogy Andor felzabálja Peti gyerekkorát a nevelési elveivel, amiről ő először azt akarta hinni, egy férfi szavai egy kishúhoz, aki majd egyszer maga is férfivá lesz, és nem mindegy, milyenné. Amikor azonban Andor elkezdte mondogatni, jobb lenne, ha az apja nevelné a kölyköt, már nem tagadhatta le maga előtt, másról van itt szó. Mégis hagyta, mert akár-hogy akarta, nem tudott egyensúlyt teremteni az anyaság és a szerelem között, és végül a szerelemért kolduló nő legyőzte benne az anyát. Elengedte a fia kezét.

Nem kellett volna.

Kilép az ajtón, az álmos, délutáni meleg még nyárias, de a lesben álló ős már apró, sárga pöttyöket festett a ház előtt magasodó fák zöld lombkoronájára.

Gyalog indul az anyjához, úgy képzei, jólesik majd egy kis séta.

Mégsem esik jól, szerencsétlennek érzi magát, ahogy kezében egy műanyag szatyorral anyu lakása felé bandukol. Kerüli a szembejövők tekintetét, attól fél, szemükben meglátná önmagát, a szürke arcú nőt, aki megint meghátrált Andor akarata előtt, aki megint parancsszavakra ugrik, és ugyancsak parancsszavakra kushad, aki most itt vonszolja magát, mert a férje kiadta az ukázt, hogy Koperbe kell menni, és nem lehet neki ellentmondani, a gyereket viszont nem akarja magára hagyni, így aztán rábízza az anyjára, arra a pár napra.

– Ebédeltél már? – kérdezi anyu, amikor belép az előszobába.

– Nem, de nem is vagyok éhes.

– Fáradtnak látszol. Gyere – tereli Zitát a lakás belseje felé –, főzök egy kávét, kiülünk vele az erkélyre.

Az erkély korlátján virágosládák, a sarokban kerek asztalka, mellette két műanyag fotel, ülőkéjükön apró virágos, színes párna. Kellemes, nyugodt világ.

– Tegnap volt itt Petike, sütöttem neki almás pitét, jól belakott belőle. Kérdeztem tőle, mi van otthon, azt mondta, semmi – emeli anyu a szájához a kávécsészét.

– Hát, tényleg nincs semmi különös. Annyi, hogy Andornak Koperbe kell menni, és...

– Hová?

– Mindegy, Szlovéniába. És azt akarja, menjek vele, úgyhogy jó lenne, ha arra a pár napra Peti át tudna jönni hozzád, nem szívesen hagyom egyedül.

– Persze! Menjetek csak, rád fér egy kis égből pottyant nyaralás, látod, én mindig mondom, Andor egy arany ember...

Nem, most igazán nem akarja Zita, hogy az anyja Andorról áradozzon.

– Jó, akkor köszí – szakítja félbe a szófolyamot.

– Egyébként hogy van?

– Kicsoda?

– Hát, Andor.

Zita megrántja a vállát, hangja közömbös.

– Sokat dolgozik, közelednek a választások.

– Dolgos ember. Nemhiába olyan sikeres. A te apád meg mást se csinált, csak a kancsó fenekére vetette a keresztet. Bezzeg Andor... – dicséri anyu megállás nélkül, Zita meg csak hallgat, miért mondana bármit, az anyja sohase fogja megérteni, mennyire boldogtalan Andor mellett.

Pedig jó lenne, ha valakinek el tudná mondani mindazt, ami évek óta nyomasztja, ami láncon tartja, ami minden tetterejétől megfosztja. Talán Erzsó megértené, de Erzsó már nincs, mert...

Nem akar Erzsóra gondolni.

Úgyhogy csak anyu maradt neki, aki meg, ha ő néha tesz egy-egy keserű megjegyzést, csak legyint, és rögtön védeni kezdi Andort: meg kéne értened, fáradt szegény, annyit dolgozik, nem csoda, hogy néha ideges, vagy bölcsekedni kezd: mindig kettőn áll a vásár, össze kell csiszolódni a másikkal. Zita meg ilyenkor csak ráhagyja, nem mondja meg, hogy szerintem nagyon nem mindegy, hogy csak csiszol téged a másik, vagy baltával lehasít rólad egy darabot, és annyiszor teszi ezt, hogy végül nem marad belőled semmi.

Most sem akar szólni, de nem bírja tovább a dicséretözönt.

– Azért ő sem szent!

Talán van valami a hangjában, mert anyu elhallgat, némán méregeti őt.

– Te meg mindig türelmetlen vagy vele, nem becsülöd eléggé – mondja.

Zita elfordítja anyuról a tekintetét, az erkélyládába ültetett virágok felett köröző méheket figyeli. Mit mondhatna erre? Anyu imádja Andort, rá meg haragszik, mert szerinte ő vadította el tőle azt az *arany embert*, Andort, aki elintézte neki, hogy amikor a veséjével kezdődtek a bajok, Pestről ide költözzön, ebbe a majdnem a szomszédjukban lévő lakásba, aztán meg kijárta, hogy a legjobb kezelést kapja a klinikán, és utána is, ahányszor ebédelni jöttek hozzá, mindig hatalmas virágcsokrokat hozott neki, és folyamatosan udvarolt, így anyuka, úgy anyuka. Csak később kezdte hozzátenni, bezzeg a Zita, se főzni, se takarítani nem tud normálisan, bárcsak jobban hasonlítana hozzád, ő meg csak hallgatott, nem akart vitát.

Aztán egyszer, amikor egy ilyen vasárnapi ebéden Andor megvádolta anyu előtt, hogy ő annyira képtelen rendben tartani a dolgokat, hogy még egy tiszta ing sincs a szekrényben, nem bírta tovább, kiabálni kezdett: ez nem igaz, miért mondod, miért hazudsz?! Andor meg csak hátradőlt, mint aki jól végezte dolgát. Látod, anyuka, mondta, ilyen a lányod, csak ordít, ha megmondják róla az igazat.

Igen, anyu ennyit látott, és annyit tud, hogy ezután Andor többet nem jött vasárnapi ebédre.

De az igazi okot nem tudja, nem mondta el neki, mert minek, hogy akkor, hazafelé az úton, Andor csak úgy melleleg odavetette: állítsd le az anyád, nem fogok minden vasárnap elzarándokolni hozzá azért a kis húslevesért! Nem akart többet a vasárnapi ebédekre menni, de nem akarta azt sem, hogy anyu megharagudjon rá ezért.

És elérte, amit akart. Nem volt több családi ebéd, Andor pedig makulátlan maradt anyu szemében, aki egyedül őt hibáztatja azóta is. Miattad van, ismételtgeti, megszégyenítetted a férjed előttem, persze hogy nem akar jönni...

– Mennem kell – áll fel Zita.

– Hová rohansz?! Most jöttél.

– Dolgom van.

Anyu arcán csalódottság, de nem szól semmit. Kikíséri az előszobába, és Zita már kint van a folyosón, indul a lépcső felé, amikor utána szól:

– Ja, maradt még a tegnapi almás pitéből. Vigyél Andornak, szereti.

Zita megáll, nem vitatkozik. Türelmesen megvárja, amíg az anyja egy takaros kis csomaggal visszatér.

– Mondd meg neki, csókoltatom!

Ahogy kezében a süteménnyel hazafelé tart, az árnyékok lassan elnyelik a fényt, és mire a kertkapuhoz ér, már a tompa szürkesség az úr.

Mikor belép a lakásba, Andor dolgozószobájának félig nyitva az ajtaja, hallani, ahogy telefonon beszél valakivel. Zita nem akar hallgatózni, épp eleget tud mindenről, de a fülét nem csukhatja be.

– Ne butáskodj már! Persze hogy érdekel a hatalom. Te is ebben a világban élsz, tudod, hogy csak ez számít. Különben is, miattunk tesszem, érted, drága? – szűrődnek ki az ajtórésen a kedveskedő szavak.
– A választások után meg majd...

Andor nyilván észrevette, hogy Zita az előszobában áll, mert az ajtóhoz lép, és becsapja.

Szóval megint van új szerelem, megint talált valakit. Nem kéne, hogy fájjon, évek óta ez megy.

Mégis, keserű íz gyűlik Zita szájában, és valami mélyről jövő, homályos indítatást érez, hogy bemenjen, hogy kikapja a telefont a férje kezéből, és az arcába kiáltsa: te szemét!

Mégsem teszi, mert az eltelt évek félelemből és tapasztalatból táplálkozó belső parancsa arra készíti, fojtsa el az indulatait, jobb lesz így...

Bemegy a konyhába, enged magának egy pohár vizet, leül vele az asztalhoz.

Eljátszik a gondolattal, mégis visszamegy, Andor elé áll, és azért is odaveti neki: te szemét!

De hát ehhez kellene egy kis bátorság, odamenni, kinyitni azt az ajtót, amit Andor becsapott az orra előtt, és feltehetően nem is csak azért, mert egy nővel beszélt, hanem mert nem akarja, hogy ő tudjon a munkájáról, a közelgő választásról, semmiről, ami ott történik a hivatalban. Nem akarja beengedni az életébe.

Igaz, a politika nem is érdekli őt, sosem foglalkozott vele, és ha most azt kívánja, Andor pártja nyerjen a választáson, annak egyetlen oka van. Az, hogy tudja, ha nem így lesz, még inkább pokollá válik az élete.

Mert Andor nem tud veszíteni.

Semmiben.

Andor belép a polgármesteri hivatal tekintélyt sugalló, klasszicista épületébe.

Munkahelye, a kabinetiroda, a második emeleten van, mellette kis teakonyha, melynek nyitott ajtaján most kávéillat és beszédfoszlányok úsznak ki a folyosóra.

Megáll, odabent Ági, a sajtómenedzser, meg Árpai, a külügyi referens támasztják a szekrényt, kezükben bögre. Ahogy megpillantják őt, elhallgatnak, csészéiket a pultra teszik.

– Jó reggelt, főnök! – mondják szinte egyszerre.

Ági hosszú műszempillája megrebben, alatta a nagy bociszemekben ott a cinkos üzenet, és Andor tudja, azokról a vad hancúrokról szól, amit néhányszor elkövettek a bezárt irodaajtó mögött.

Mint nő, Ági soha nem érdekelte őt, csak azért nyúlt utána, mert ő a polgármester ügyeletes macája, és titkos információkat remélt tőle a tervei megvalósításához. Könnyű volt lépre csalni. Te sosem leszel itt first lady, mondta neki, csak egy vagy a Géza női közül, és mindig lesz nálad fiatalabb. Ha viszont én kerülök a polgármesteri székbe, te lehetsz a kabinetfőnököm. Tehetségés vagy, szép vagy, mindeged megvan hozzá, kecsegtette. Hazudott neki. Na és? Csak a cselekedni képtelenek bújnak az erkölcs meg a becsület lózungjai mögé...

De már nem kell Ági, tegnap Kossától megkapta azt a pendrive-ot, és a rajta lévő anyag feleslegessé tesz bármilyen más bizonyítékot.

Úgyhogy megszabadulhat végre ettől a nőtől, aki még mostanáig sem tudta felfogni, hogy hivatali időben közöttük nincs más kapcsolat, csak a főnök és a beosztott viszonya!

Talán kiül arcára az ingerültség, és Árpi félreérti, mert nadrágja derekához kap, és a helyére tűri kövér hasa alól kicsúszott ingét. Árpi tudja a leckét, árad szét a mozdulattól az elégedettség Andorban, itt nincs slendriánság, ő sokat ad a megjelenésre, és nemcsak a magáéra, a munkatársaiéra is.

– Kezdjünk neki a napnak! – int a két ácsorgó felé.

Félreáll az ajtóból, szinte belehajol a színpadias mozdulatba, ahogy kezével utat mutat a folyosó felé. Barátságos a hangja és a gesztusa, de belül forrong. Sok kibaszott léhűtő! Szeretnek a konyhában összegyűlni, és kávézás ürügyén mindenféléről pusmogni. Márpedig a hivatalban ne legyen ius murmurandi, itt dolgozni kell, keményen és pontosan, mert ő teljes lojalitást, és tökéletes munkát követel

mindenkitől, ahogy magától is. Citius, altius, fortius! Gyorsabban, magasabbra, erősebben, ahogy a művelt latin mondja, és ő nemcsak az időtálló bölcsességük miatt szereti ezeket az idézeteket, hanem mert van bennük valami fennkölt, valami kikezdhetetlen, pont úgy, mint a festményekben.

Különben meg, függetlenül ettől a latin bölcsességtől, ő maga mindig keményen dolgozott, ezért tudja azt is, mi különbözteti meg a jól elvégzett munkát az összezsapottól. Ráadásul benne megvan az a képesség, ami sok emberből hiányzik. Mindig tud dönteni, mindig tesz valamit. A családjáért, a városáért, hovatovább az országért.

Ezért lett ő a kabinetiroda főnöke.

Igaz, nyolc éve, amikor odahagyta az ügyvédi pályát, azért kapcsolódott be a helyi politikába, mert polgármester akart lenni. Negyvenéves volt, többre vágyott, mint pizlicsáré peres ügyekkel foglalkozni. Azonban a párt, amelyhez hozzácsapódott, végül nem őt jelölte. Neki vigaszdíjúl felajánlották a kabinetirodát. Ott is sokat tehetsz, adott esetben többet, mintha te lennél a polgármester, mondták neki, a polgármester az első hegedűs, a karmester viszont te leszel.

Ezzel szúrták ki akkor a szemét, de most vége, eleget várt, benyújtja a számlát, és ő lesz a város első embere, elvégre nem arra született, hogy a másodvonalban dolgozzon, hogy ő takarítsa el mások szemétét, amiből van elég, mert mindenki szereti a címeket és a rangokat, de mindenkinek kényelmesebb, ha a piszkos munkát más végzi el.

Mint ahogy most is rámaradt az egyik közbeszerzési pályázattal kapcsolatos botrány rendezése.

Tegnap Kovács hívta a miniszterelnökségről. Mi van ezzel a Borbíró-üggyel, támadt neki, megkeresett, fenyegetőzik, nem hiányzik ez nekünk, úgyhogy állítsd le, vagy ha neked nem megy, majd mi tesszünk róla!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Andort düh fojtogatta, basszák meg, vele nem lehet így beszélni! Mégsem kérte ki magának, nem lett volna bölcs lépés összeakaszkodni Kováccsal, úgyhogy csak annyit mondott: megoldom.

Elindul az irodája felé, belép. Tágas és világos, az ablak előtt ott áll az íróasztala, tekintélyes mérete és préselt diógyökérből készült lapja csupa méltóság. Tulajdonképpen jóleső érzés mögötte ülni, de neki ennyi nem elég. Ő azt a másik irodát és azt a másik íróasztalt akarja, ami mögött most Géza pöffeszkedik polgármesterként.

Leül, az asztal lapján borítékok. Csupa meghívó. Később majd át nézi őket, most a Borbíró-ügyre kell koncentrálnia.

A telefonért nyúl.

– Gyere át!

Pár perc múlva halk kopogás hallatszik.

– Bújj be!

Zsolt, a pályázati és közbeszerzési iroda vezetője bizonytalanul áll az ajtóban. Andor int neki, az íróasztal előtti székre mutat.

Zsolt régi pártkatona, nyíltan beszélhet vele.

– Mi a fasz van ezzel a pavilon pályázattal?

– Andorkám, mi mindenben a megbeszéltek szerint jártunk el – kezdi a testes ember. Andort ingerültté teszi a bizalmaskodó hang, de nem szól semmit. – Borbíró megkapta a sarokszámokat... hozta a sameszeit – nyögdéssel tovább izzadó arccal a férfi –, így összesen négy pályázat került beadásra. Aztán... aztán az utolsó pillanatban érkezett még egy. És a Közbeszerzési Bizottság szerint az volt a legjobb ajánlat.

– Ki adta be?

Amikor Andor meghallja a cég nevét, már tudja, mi történt. A polgármester, az a hatökör Géza köpött bele a levesbe.

– Értem – bólint, és hangjában, meg fejének mozdulatában ott van: mehetsz, végeztünk.